

Bedankt voor het downloaden van dit artikel. De artikelen uit de (online)tijdschriften van Uitgeverij Boom zijn auteursrechtelijk beschermd. U kunt er natuurlijk uit citeren (voorzien van een bronvermelding) maar voor reproductie in welke vorm dan ook moet toestemming aan de uitgever worden gevraagd.

Boom

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 jo. Besluit van 27 november 2002, Stb 575, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (postbus 3060, 2130 KB, www.reprorecht.nl) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling in de zin van art. 16l, vijfde lid, Auteurswet 1912.

Voor het overnemen van (een) gedeelte(n) uit deze uitgave in bijvoorbeeld een (digitale) leeromgeving of een reader in het onderwijs (op grond van artikel 16, Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot Stichting Uitgeversorganisatie voor Onderwijslicenties (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.stichting-uvo.nl).

No part of this book may be reproduced in any way whatsoever without the written permission of the publisher.

info@bua.nl
www.boomuitgeversamsterdam.nl

CDA moet asielinstroom beperken

Eens, het huidige beleid is niet prudent en toekomstbestendig

door **Diederik Boomsma** De auteur is raadslid namens het CDA in Amsterdam.

Een van Europa's oudste literaire werken, *Smekelingen*, rond 458 v.Chr. geschreven door Aeschylus, is een tragediespel over de morele dilemma's rond migratie. Voor de poorten van de stad Argos melden zich vijftig vrouwen die uit Egypte zijn gevlucht voor een gedwongen huwelijk. Zij vragen asiel. Koning Pelasgos wordt verscheurd door twijfel. Wat moet hij doen? Enerzijds rust op hem de oudste, goddelijke plicht van de gastvrijheid. 'De toorn van de goden wacht iedereen die de kreten van smekelingen niet wil horen!' Maar het toelaten van die vluchtelingen kan ook grote onrust meebrengen, in de vorm van oorlog met de Egyptenaren die hun bruiden komen terughalen. Pelasgos erkent zijn plicht jegens de vreemdelingen, maar ook die jegens zijn volk. Hij wil helpen, maar niet later het volgende verwijt krijgen: 'U heeft de stad vernietigd, want u koos ervoor vreemdelingen meer te eren dan uw eigen onderdanen!' Als staatsman weet hij bovendien dat wanneer hij dergelijke offers vraagt van zijn mensen, hij dit

niet buiten hen om kan doen. Op de tegenwerping dat hij als koning kan doen wat hij wil, is hij stellig: 'Nee, het is niet enkel mijn huis, waarin jullie onderdak zoeken. Het is niet alleen mijn huis, maar dat van alle burgers van deze stad. Zij verbinden hun lot, zij dragen de last, en ik zal niets beloven voordat ik met hen heb gesproken.' Hij dwingt de stad niet, maar legt het dilemma voor aan het hele volk. Daar kunnen wij nog wat van leren.

Oorlog met Egypte hoeven wij niet te vrezen, maar Aeschylus toont ons het tragische karakter van de politiek. Elke beleidskeuze heeft neveneffecten, en nergens geldt dat meer dan bij het asielvraagstuk. De verleiding is groot om die te negeren. Daardoor zit de discussie vast in slogans als 'Grenzen dicht!' of 'Geen mens is illegaal'. Een wedstrijd daadkrachtig klinken versus barmhartigheid etaleren. Ondertussen verandert er niets en raken de diepere morele vragen uit zicht.

De ongemakkelijke waarheid is deze: het aantal migranten dat Nederland

met goed fatsoen kan opvangen, huisvesten en laten integreren is zeer beperkt vergeleken met het aantal mensen dat graag zou willen komen. Eén blik op de demografische cijfers volstaat al. Dat geldt voor vluchtelingen wereldwijd, en nog veel meer voor wie komt voor een beter leven. Laat niemand het ze kwalijk nemen: gelukzoekers zijn we immers allemaal. Maar het betekent dat Nederland grenzen moet stellen.

Mensensmokkelaars

We moeten inzetten op een migratiebeleid dat prudent en toekomstbestendig is. Het huidige stelsel is dat niet. Het financiert mensensmokkelaars, leidt tot drama's op zee, en maakt mensen tot chantagemiddel van autocraten, terwijl de allerarmsten achterblijven. Aan de ene kant bewaken we de grenzen om mensen tegen te houden. Aan de andere kant 'belonen' we wie er toch langs weet te

We 'belonen' wie toch langs de door ons bewaakte grenzen weet te glippen

glippen. Vasthouden aan iets wat in naam een openeinderegeling is, zet Europese landen in de praktijk aan tot bureaucratische noodgrepen om asielaanvragen te ontmoedigen en frustreren. Na Zuid-Europa en Denemarken gaat ook Zweden nu die kant op. De inwilligingspercentages in Nederland liggen al veel hoger. Met de huidige asielinstroom van elfhonderd mensen per week zou Nederland elk jaar een stad zo groot als Deventer of Kampen moeten bouwen. Dat is onhoudbaar. Maar nog los van de enorme druk op de volkshuisvesting, de zorg, het onderwijs

en andere sociale voorzieningen, brengen migranten ook een cultuur mee, een stelsel aan normen, tradities en waarden, die niet altijd goed samengaan met de onze.

Maar, de barmhartige Samaritaan dan? Wij hebben de morele plicht onze naasten hulp te bieden. Maar er is een cruciaal verschil tussen hulp bieden aan mensen in nood – zoals onze Samaritaan – en grote aantallen mensen het recht geven om zich permanent in jouw land te vestigen. Zoals Ahmed Aboutaleb stelde: 'Solidariteit betekent niet: nog meer ongecontroleerde migratie.'¹ Hier geldt ook: naastenliefde vraagt persoonlijke offers. De kosten van massamigratie worden via de overheid opgelegd aan iedereen die hier woont, inclusief volgende generaties. Barmhartigheid claimen, maar anderen de prijs laten betalen, getuigt niet van naastenliefde, maar van ethische toondoofheid.

Nederland moet samen met Europa de regie terugnemen. Een (veel lagere) bovengrens aan het aantal mensen dat zich hier kan vestigen is onvermijdelijk – zeker als het gaat om mensen die niet goed aansluiten bij de noden en patronen van onze economie en cultuur. Ook Australië en Canada hanteren bovengrenzen. Maak daarbij ook weer onderscheid tussen vluchtelingen, die persoonlijk worden vervolgd, en de ontheemdenstatus voor tijdelijk verblijf, waarbij de nadruk veel sterker blijft liggen op terugkeer. Dat ontslaat ons niet van de plicht om meer steun te bieden voor opvang in de regio, waar elke euro verder reikt. Maar we moeten grenzen stellen. Dat is inderdaad oneerlijk voor wie buiten de boot valt, maar eerlijker dan het alternatief.

¹ Jan Hoedeman, 'Aboutaleb: Solidair betekent niet nog meer migranten', *AD*, 3 juni 2017.